

KEMENES HENRIETTE

Háromszáz nyúl

Vadnyulakat ígértél a rohanó rétre
de a vonat ujjlenyomatos
ablakán kifelé bámulva,
most mégsem találok egyet sem.
Ez a belső zakatolás nyomja el
a világot, talán, a kattogás,
mint mosógépben a fémcipzár,
mint fogamhoz verődő apró kavics,
mint hevesen lüktető halánték,
mint szélben kifordult ernyő,
mint hirtelen padlófék a pirosnál,
mint a becsapott ajtóba
szorult örök remegés,
mint a túlérett nyár pihés tarkóján
lecsorduló, csiklandozó szirup.
Kigyúltak arcunk fényreklámjai s
mi büszkén hirdettük tányérjaink
vakító csillogását, miközben
kiálló bordáink fehérítő fokain,
már a csönd kúszott fölfelé.
Indás ujjait tudónk köré fonva
diktált újabb, fojtogató iramot.
Az utolsó légszomj terel majd rá a
helyes útra s ott szaladni fogsz.
Szaladni, mint háromszáz nyúl a réten.
A légszomj, mely melléd kuporodik
az ágyban, dúdolászva cigarettára gyújt,
s a parázsló csikket
párnádon
felejtí.

Üvegmadár

*A kert végében elmosódott üvegház.
Falai közt fűszeres növények üdülnek.
Mégsem ház ez, kelepce, minek egyetlen rabja
vergődik megvadulva, nem sejtve, hogy
miért lett rá mérve ez a szörnyű büntetés.
Odabenn remeg a pára, megtelik tüdő,
pumpál szíu, cERNányi inak parányi
izmokat feszítenek, s a vaskagylóban,
kifordulva fekszik a nyugalom.
Lassan, kimérten bontja szárnyait,
esküszöm, kitárt tenyeremnél nem lehet
nagyobb ez a pelyhes szürkeség.
Egyszerre csapkodni kezd, karom kapar,
toll száll és szakad, koppan az üveg,
pedig ott a kert, a fészek, a faág,
s nem érti, neki része ebből többé
miért nem lehet. – Távol a közel.
A nedves üvegfalon angyalforma
ábrákat rajzoltak puha szárnyai,
tízet és százat és ezret és reszket,
csak reszket egyedül a vizes csendben.
Mandula-csőréből tátva csöppen
egy csepp vér a zöld levélre, s a
majoranna kileheli gyászos illatát.*

2016. október 24.

